

dig!“ fortsatte han oprømt, idet han nærmede sig og pustede paa sine forfrosne Fingre. Først da han naaede helt hen til hende og vilde lægge Hænderne om hendes Hoved for at give hende det sædvanlige Genkomstkys paa Panden, lagde han Mærke til hendes urolige og fraværende Ansigt-udtryk.

„Men hvad er der i Vejen, bedste Ven? Der er da ikke hændet noget, mens jeg har været borte?“

Hun søgte sig en anden Strømpe ud af Bunken, der laa foran hende paa Bordet og sagde i et Tonefald, hvori der sporedes en tilbageholdt Anklage:

„Aa, det er igen Gutten, Emanuel!“

„Gutten? Hvad er der med ham? Han er da ikke bleven borte? Jeg saa’ ham ikke hele Eftermiddagen.“

„Nej, den Ting fik jeg jo opklaret; ... jeg fandt ham oppe paa Loftstrappen, da du var gaaet. Det var igen galt fat med Øret, saa jeg maatte bringe ham i Seng. Jeg véd ikke, hvad det er, der er i Vejen med ham; jeg har aldrig set ham saa underlig som i Aften.“

„Men hvad er det, du siger! Lad mig dog se ham!“